

ДРВЕНЕ ПРИЧЕ

1.

Када сам умро, ставише ме у сандук од храстовог дрвета, ископаше раку, спустише ме – додуше мало нагло и прекрише земљом којом сам корачао не баш тако много да не бих могао који дан више. Мирише дрво и само дрво. Добра је храстовина, мада, када бих могао да бирам, одабрао бих сандук од кестеновог дрвета. То је због оног дана живота више.

...То сада заиста више није важно.

2.

Дрворед кестенова. Ту сам негде с рукама у џеповима. Подигох са земље један отпали кестен. За њега много тога заиста више није важно. Примакао сам га к лицу и стао као укопан.

– Да, шапнуо сам, чуо сам те! Склопих дланове и потрчах ко зна где. Можда тамо где је дан више, где је само један дан довољан за године, где је онако како треба овде и сада или где су сакривене маште.

3.

Када сам био жижак, живео сам на тавану у неком старом писаћем столу. Као млад јео сам искључиво дрветину као и моји ини, жишци и жишкице. Толико смо јели, јели, јели, да и нисмо тога били свесни. Тако, једног просечно јешног дана, одједном пуче носач фиоке у којој сам био ја, и тада почех да се тумбам по катакомбама старог писаћег стола. Изгубљен у мраку и у некој другој, чудно преприличној, само старом столу знаној атмосфери, паде ми на памет да се морам одмах некако снаћи и онако, оригинално жишки, латих се прављења двеју малих собица у којима ћу можда, ко зна, провести остатак живота. Пред крај, таман када је требало очистити пиљевину, осетих у души нешто тако снажно, за малог жишка можда преснажно, па оставих све у нереду. Тако сам се уселио у нови дом и запао у дубоко жишко размишљање. Око мене нетакнута тишина, без иједног звука шкрипе или глодања припадника моје врсте. Све се окрену, преокрену, заковитла, заталаса. Одлучих: "Више не једем дрветину!!!" Хоп, и тада се све наново умири и утиша, али са мало промењеном атмосфером. Можда се то поново померио стари сто? Све смо дакле појели. Убрзо потом западох у велику глад. Све све, али дрветину не. Прошло је још мало времена кад ето ти мојих старих, дебелих, крезубих другара. По обичају бучни и весели, упадосе у моју собицу и одмах приметисе нетакнуту дрветину око мене. Нити су приметили да сам смршао, нити да сам био тако сам, у ствари нису ни знали да нисам с њима, али све то није важно. Навалише на дрво и као да сам ја гост, понудише ми да им се придружим. Тада не издржах, лагано се придигох и само тихо рекох: "Е, драги моји ини жижи, ја више не могу, ја више заправо нећу..." нисам успео нити да завршим јер оно што сам видео, то нисам желео да видим а нити они мене нису успели или нису желели таквог да виде.

Повукоше се збуњено неколико корака, напустише собицу и наставише са глодањем пропраћеним веселим жишким песмицама. То је био последњи пут да смо се срели. Више нико није долазио од мојих драгих жижака и жижкица јер ме одбацише као лудог жишка. А ја им чак и нисам рекао...

Пролази време. Пребацих се само у једну дрвену собицу јер од исцрпљености више нисам био покретљив. Лежао сам на удобном чамовом дрвету. Ништа удобније од чамовине! Топим се. Умирем и све ми је јасно!

Дадох живот за праву ствар.

4.

И док још људи нису постојали,
постојала је доброта.
Од ње настадоше гране.

Постојале су топле сузе.
Од њих настаде лишће.

Постојала је нежна гордост.
Од ње настаде стабло.

И постојала је дубока туга.
Од ње је настао корен.